

Inspraak gemeenteraad Haarlemmermeer

Tuinrecreatievereniging De Zonnehoek

Spreektekst – 3 september 2026

Geachte voorzitter, raadsleden,

Ik wil vandaag **niet** beginnen met **handhaving**.

Ik wil beginnen met brandveiligheid.

Want daar waren wij het vanaf dag één over eens.

- Wij willen dat de brandweer bij ons kan komen.
- Wij willen dat mensen bij een calamiteit veilig weg kunnen.
- Wij willen brandoverslag voorkomen.
- Wij willen een veilige Zonnehoek, een veilig Klein België en een veilige Groene Liede.

En juist daarom vraag ik u vanmiddag niet alleen: moet er iets gebeuren?

Maar vooral: doen we het juiste? In de juiste volgorde? En besteden we publiek geld daadwerkelijk aan de oplossing van het brandveiligheidsprobleem?

Want u staat op het punt ongeveer **zes miljoen euro beschikbaar** te stellen voor een traject van vier jaar.

Dan mag u zich als raad volgens mij één fundamentele vraag stellen:

Waar stemt u vandaag eigenlijk voor?

Voor het oplossen van een brandveiligheidsprobleem?

Of voor het optuigen van een jarenlang juridisch, toezicht- en handhavingstraject,

Terwijl belangrijke technische en structurele veiligheidsvragen nog steeds niet zijn opgelost?

Ik sta hier als voorzitter namens de eigenaren en gebruikers van de **176 percelen op De Zonnehoek**.

Veel mensen recreëren en verblijven hier al jarenlang. Voor een deel van hen is de Zonnehoek in de loop der jaren ook hun feitelijke thuis geworden. Voor anderen is het vooral de plek waarmee zij sociaal, praktisch en persoonlijk sterk verbonden zijn.

En juist daarom vind ik dat u vandaag niet alleen moet weten hoeveel geld u beschikbaar stelt, maar ook **waarvoor u het beschikbaar stelt en welke gevolgen het traject kan hebben**.

Het voorstel financiert namelijk niet nauwelijks werkzaamheden rond brandveiligheid. Het financiert voornamelijk juridische capaciteit, toezicht en vergunningverlening voor een traject waarin handhaving op bebouwing en gebruik een rol krijgt.

Dus voordat u over ongeveer zes miljoen euro besluit, vraag ik u: **heeft u vandaag werkelijk het volledige technische én maatschappelijke beeld?**

Het probleem was al jaren bekend

De slechte ontsluiting van ons gebied is niet in december 2025 ontdekt.

Al in 2020 werd publiekelijk beschreven dat De Zonnehoek en Klein België ieder maar via één weg bereikbaar waren en dat een tweede ontsluiting via het naastgelegen gebied door de gemeente zeer gewenst werd genoemd. Dat is zes jaar geleden.

In de jaren daarna werd aan de zuidkant, bij De Groene Veste, verder gewerkt aan een ontsluiting richting de Nieuwe Spaarnwouderweg.

In de stukken wordt die route uiteindelijk zelfs letterlijk omschreven als een:

“noodweg voor hulpdiensten.”

Onthoud die route. Want daar kom ik op terug.

En dan januari 2025

Ook dit vind ik belangrijk.

In **januari 2025** was het juist de fractievoorzitter van Forza!, die de portefeuillehouder Veiligheid wees op de potentieel gevaarlijke situatie op deze drie parken.

De combinatie die hij noemde? Dicht op elkaar staande houtbouw én slechte bereikbaarheid voor hulpdiensten.

Naar aanleiding daarvan heeft de gemeente Brandweer Kennemerland om advies gevraagd.

Dezelfde fractievoorzitter is inmiddels wethouder en medeverantwoordelijk voor het voorstel dat nu voor u ligt.

Ik verbind daar geen motief aan.

Maar ik mag hem wel dezelfde vraag stellen die hij als raadslid zelf op tafel legde: **wethouder, u zag toen zelf dat bereikbaarheid een kernprobleem was. Waar is vandaag de structurele oplossing voor die bereikbaarheid?**

Waarom zien wij anderhalf jaar later nog steeds geen aantoonbare integrale oplossing, terwijl er **wel** een miljoenenbudget voor juristen, toezichthouders en vergunningverleners klaarstaat?

Wij zijn vanaf december gaan meewerken

Ons bestuur was in december 2025 pas negen dagen in functie.

Op 16 december werden wij dringend gevraagd terug te bellen. Of we op 18 december vroeg in de ochtend konden komen. Er was iets belangrijks.

Op 18 december werd ons verteld dat er een ernstig brandveiligheidsprobleem was en dat wij gezamenlijk aan de slag zouden gaan.

Voor ons was dat helder: brandveiligheid.

Niet een grote operatie tegen permanente bewoning. Niet een breed handhavingsproject tegen alle bebouwing. **Brandveiligheid.**

En wij zijn aan de slag gegaan.

Er is gesnoeid. Obstakels zijn verwijderd. Paden zijn vrijgemaakt. Nummering is verbeterd. We hebben naar parkeren gekeken. Naar bereikbaarheid. Naar vluchtmogelijkheden. Naar bluswater.

En wij hebben zelf een brandveiligheidsplan gemaakt. Dat lag op 3 maart klaar en is op 11 maart aan de gemeente gestuurd.

Daarin stond niet: laat ons met rust.

Daarin stond: hoe lossen we dit gezamenlijk op?

Inclusief **opnieuw de vraag om een tweede ontsluiting.**

Maar bij grote investeringen kregen wij juist het advies: WACHT

Dat was ook logisch.

Niet zomaar duizenden euro's uitgeven aan een brandwerende oplossing als later blijkt dat een bouwwerk moet worden verplaatst. Niet een weg aanpassen als later blijkt dat een andere maatvoering wordt verlangd. Niet mensen grote investeringen laten doen zolang niet duidelijk is volgens welk technisch kader hun situatie uiteindelijk wordt beoordeeld.

Die lijn is door de gemeente zelf bevestigd: eerst overleggen, technisch duidelijkheid krijgen en voorkomen dat bewoners twee keer kosten maken.

Dus wij deden de quick wins. En voor de structurele maatregelen wachtten wij op duidelijkheid.

En wachtten. En wachtten.

En toen kwam 9 juli 2026.

Voor ons werkelijk als een mokerslag.

Ineens kwam 1 april 2027

Na maanden van een gezamenlijk brandveiligheidstraject kregen wij ineens te horen:

1 april 2027.

Als dan onvoldoende aan de brandveiligheidsregels wordt voldaan, volgt handhaving op bebouwing en gebruik.

En daarnaast kwam 1 augustus 2031 in beeld voor de bredere naleving van regels over bebouwing en gebruik.

En ook als iemand op 1 april wél aan de brandveiligheid voldoet, is het bredere spoor niet verdwenen: het Plan van Aanpak verwacht richting 1 augustus 2031 ook naleving van de regels.

Daarom is dit voor u vandaag niet alleen een besluit over brandveiligheid. **U financiert ook de capaciteit voor een veel breder handhavingstraject.**

En daar zit voor mij een principiële vraag: als het acute probleem brandveiligheid is, waarom wordt een tekortkoming op brandveiligheid dan de toegangspoort naar handhaving op bebouwing en gebruik? **Op brandveiligheid kan ook zelfstandig worden opgetreden.**

Raadsleden, begrijpt u wat daar wringt?

Mensen kregen eerst te horen: wacht met grote investeringen totdat u weet waaraan u moet voldoen.

En vervolgens komt er een harde datum. Terwijl nog steeds niet voor iedere eigenaar helder is: dit geldt precies voor uw situatie, dit moet u uitvoeren en als u dit doet, voldoet u.

Dat is de ommezwaai die wij niet begrijpen.

Want het technische onderzoek loopt nog

En dit is misschien nog belangrijker.

Ook nu worden de individuele situaties nog geïnventariseerd. Dat gebeurt door toezichthouders die geen brandveiligheidsexperts zijn.

Zij verzamelen feiten. Zij kijken naar afstanden en bebouwing. Zij leggen situaties vast. Maar dat is geen volledige individuele brandveiligheid technische eindbeoordeling.

De beschikbare stukken zeggen zelf dat die inventarisaties worden gebruikt voor beeldvorming en prioritering en dat het inhoudelijke onderzoek in het najaar van 2026 nog doorgaat.

Daarna kan nog van alles nodig zijn: een deskundige beoordeling, een brandoverslagberekening, een ontwerp, een gelijkwaardige oplossing, een vergunning, een aannemer, uitvoering en daarna opnieuw beoordeling.

En tegelijkertijd zegt de brandweer zelf dat dit een langdurig traject is. Eerdere gemeentelijke stukken hielden zelfs rekening met een volledige oplossing die enkele jaren kan kosten.

Op welke technische haalbaarheidsstudie is 1 april 2027 gebaseerd?

Heeft een brandveiligheidsexpert vastgesteld dat honderden situaties binnen die termijn beoordeeld, ontworpen, eventueel vergund, uitgevoerd en her beoordeeld kunnen worden?

Of is eerst een datum gekozen en moet de technische werkelijkheid daar nu achteraan?

Want als dat laatste het geval is, dan is de volgorde verkeerd.

Eerst weten wat er moet gebeuren. Dan vaststellen dat het technisch uitvoerbaar is. Dan een reële termijn geven. En pas daarna handhaven als iemand werkelijk niet wil meewerken. Niet andersom.

Het past volgens mij niet om bewoners verstrekende gevolgen van niet-naleving voor te houden zolang de overheid zelf nog niet heeft aangetoond dat de vereiste maatregelen per situatie duidelijk, technisch uitvoerbaar en binnen de gestelde termijn haalbaar zijn.

En dan de calamiteitenroute

Hier kom ik bij misschien wel het belangrijkste fysieke veiligheidsvraagstuk.

Op **16 december 2025** lagen **bij hetzelfde college twee relevante dossiers**.

Aan de ene kant het dossier over de feitelijke en juridische situatie op onze drie parken, brandveiligheid en handhaving. Aan de andere kant het dossier De Groene Veste, met daarin die zuidelijke ontsluiting richting Nieuwe Spaarnwouderweg: de noodweg voor hulpdiensten.

Ik zeg niet dat het feit dat die twee dossiers dezelfde dag bij het college lagen bewijst dat ze inhoudelijk gekoppeld waren.

Maar ik stel wel de vraag: **wist het projectteam dat ons brandveiligheidstraject voorbereidde dat er naast onze drie parken al een uitgewerkte noodroute voor hulpdiensten lag? En zo ja: wat is daarmee gedaan?**

Want wij hebben zelf opnieuw en opnieuw om die tweede ontsluiting gevraagd.

En dan lezen wij ineens in het plan van aanpak: buiten scope

Pas op 26 augustus kregen wij het volledige Plan van Aanpak.

Daarin staat:

“Ten zuiden van Klein België en ten zuiden van De Groene Liede liggen twee terreinen waar ontwikkelingen gaande zijn. De (juridische en/of financiële) gevolgen voor en door deze percelen vallen buiten de scope van dit project.”

En laat mij hierover vandaag volkomen duidelijk zijn.

Zet die nieuwe ontwikkelingen buiten scope

De Groene Veste als camping: buiten scope.

Het nieuwe plan voor 27 moestuinen: buiten scope.

Dat vinden wij op dit moment zelfs logisch.

Want wat voegen die ontwikkelingen in de huidige situatie toe aan de oplossing van het bestaande brandveiligheidsprobleem?

Niets. Integendeel.

Nieuwe functies betekenen extra gebruik van hetzelfde gebied. Extra verkeersbewegingen. Meer aanwezigheid van mensen. Mogelijk meer bebouwing en meer druk op wegen en ontsluiting.

In een gebied waarvan de gemeente ons tegelijkertijd vertelt dat de bereikbaarheid en brandveiligheid al onvoldoende zijn.

Geen verdere verdichting voordat de veiligheid van de bestaande gemeenschap op orde is.

Maar haal de noodroute daar onmiddellijk van los

Want hier moet een cruciaal onderscheid worden gemaakt.

Een camping is een gebiedsontwikkeling. Een moestuincomplex is een gebiedsontwikkeling.

Een calamiteitenroute is géén gebiedsontwikkeling.

Een calamiteitenroute is een veiligheidsvoorziening.

Een camping voegt een nieuwe functie toe. Een moestuincomplex voegt een nieuwe functie toe.

Een noodroute voegt veiligheid toe.

Dus: zet de camping buiten scope. Zet de moestuinen buiten scope.

Maar zet de calamiteitenroute terug in scope.

En maak die route niet langer afhankelijk van één ontwikkelaar, één vergunning of één project.

Maak die noodroute een publieke aangelegenheid

Het ziet ernaar uit dat voor de ontsluiting grondposities bij private partijen zijn terechtgekomen. Ik ga hier niet beweren dat de gemeente zelf die gronden allemaal heeft verkocht; daarvoor liggen de eigendomsverhoudingen te genuanceerd.

Maar één ding is duidelijk: grond is juist verworven om een achter ontsluiting mogelijk te maken en de provincie heeft grond verkocht zodat een nieuwe weg kon worden aangelegd.

En achteraf kun je je afvragen: hadden we dat niet andersom moeten organiseren?

Want u wist in 2020 al dat een tweede ontsluiting zeer gewenst was. Dan moet zo'n vitale route toch niet afhankelijk worden van het wel of niet doorgaan van een camping?

Trek de regie daarover terug naar de publieke kant.

Dat hoeft niet per se te betekenen dat de gemeente morgen iedere vierkante meter moet kopen. Maar onderzoek het: eigendom als dat nodig is, een zakelijk recht, een overeenkomst, een permanent gebruiksrecht of een andere juridisch houdbare borging.

Maar zorg dat de brandweer er over tien, twintig en dertig jaar nog steeds gebruik van kan maken. Zorg voor aanleg. Zorg voor onderhoud. Zorg voor beheer.

Maak van die noodroute publieke veiligheidsinfrastructuur.

Want onze eigen gebouwen en percelen zijn onze verantwoordelijkheid. Maar een robuuste calamiteitenontsluiting voor een heel gebied met honderden mensen? Daar hoort gemeentelijke regie bij.

En dan is er nog de interne verbindingsroute

De brandweer heeft geadviseerd om aan de uiteinden van doodlopende wegen verbindingen te maken tussen de bestaande parken.

Dat klinkt op papier eenvoudig. Maar die verbindingen liggen er niet.

Het advies zegt dan ook niet: open de bestaande weg. Het vraagt om het aanleggen van verbindingswegen.

En dan heb ik een heel eenvoudige vraag: hoe dan?

Waar exact? Over welke grond? Van wie? Wat moet daarvoor verdwijnen? Hoe breed wordt die route? Kan een zwaar hulpverleningsvoertuig erover? En wat kost het?

Want alleen al binnen De Zonnehoek laat het eigen Plan van Aanpak zien hoe ingewikkeld ruimte voor hulpdiensten is. Tientallen percelen worden geraakt wanneer wegen moeten worden verbreed en daarnaast zijn extra opstelplaatsen nodig.

Dus voordat deze interne route als oplossing wordt beschouwd, wil ik geen pijl op een kaart.

Ik wil een technische tekening: hier loopt de weg. Dit is de breedte. Dit zijn de eigendomsgrenzen. Dit moet worden aangepast. Dit kost het. En de brandweer bevestigt dat het operationeel werkt.

En leg die dan naast de zuidelijke route

De interne verbinding verbindt in eerste instantie de bestaande parken met elkaar. De zuidelijke route creëert juist een extra ontsluiting uit het gebied, richting Nieuwe Spaarnwouderweg.

Misschien is de interne verbinding goed. Misschien is de zuidelijke route beter. Misschien hebben we beide nodig.

Ik weet het niet. En dat hoeft ik ook niet te weten.

Daar hebben we brandveiligheidsexperts voor.

Maar leg die mogelijkheden dan wél naast elkaar voordat u zes miljoen euro vastlegt voor vier jaar uitvoering. Dat is toch niet te veel gevraagd?

En kijk dan eens hoe u met andere gebiedsontwikkelingen omgaat

Hier ontstaat voor mij nog een fundamentele vraag.

Voor De Groene Veste is jarenlang onderzocht hoe een andere ontwikkeling op die grond planologisch mogelijk zou kunnen worden. Voor het moestuincomplex zijn vergunningprocedures gevoerd. En hier om de hoek wordt gewerkt aan een plan voor 22 woningen op het terrein van het tenniscentrum.

Ook daarvoor wordt gekeken welke ruimtelijke en juridische weg nodig is.

Daar zeg ik niet mee dat zulke procedures gemakkelijk zijn. Dat zijn ze duidelijk niet.

Mijn punt is een ander:

Als de gemeente iets ruimtelijk wil ontwikkelen, wordt onderzocht hoe het mogelijk kan worden gemaakt.

Welke procedure is nodig? Kan het omgevingsplan worden gewijzigd? Kan van regels worden afgeweken? Welke voorwaarden zijn nodig? Hoe krijgen we het juridisch en ruimtelijk passend?

En dan kijk ik naar onze drie parken.

Waarom onderzoekt u bij ons vooral hoe u kunt handhaven?

Uw eigen Plan van Aanpak noemt De Zonnehoek, De Groene Liede en Klein België sinds 2013 recreatie- en/of verblijfsgebieden.

Dan stel ik deze raad een vraag.

Waarom onderzoekt u niet óók: wat is een toekomstbestendige bestemming voor deze bestaande gemeenschap?

Misschien moet je van de bestaande situatie uiteindelijk een ander soort recreatie- en verblijfsgebied maken.

Misschien moet je onderzoeken of ruimer seizoensverblijf of onder voorwaarden jaarrond verblijf mogelijk is. Misschien kunnen veel van de bestaande recreatiewoningen worden gelegaliseerd nadat ze technisch veilig zijn gemaakt. Misschien zijn er gebouwen waar dat niet kan.

Dat moet je beoordelen.

Maar onderzoek het.

Wij vragen u niet vandaag met één pennenstreek honderden woningen te legaliseren.

Wij vragen: kijk niet uitsluitend naar de juridische weg om iets te beëindigen. Kijk ook naar de juridische weg om een veilige bestaande situatie toekomst te geven.

Want de werkelijkheid is allang veranderd

De gemeente schrijft dat deze parken in de jaren zeventig als volkstuinten zijn ontstaan. Dat is geschiedenis.

Maar geschiedenis kan niet het einde zijn van het gesprek over de werkelijkheid van vandaag.

Heel Haarlemmermeer is veranderd. Waar vroeger landbouwgrond lag, staan nu woonwijken, wegen en bedrijven.

We noemen een woonwijk vandaag ook geen weiland omdat daar vijftig jaar geleden koeien liepen.

En tijdens een informatieavond zei de burgemeester zelf:

“Er wonen hier 600 mensen, meer dan 600 mensen.”

Het formele Plan van Aanpak noemt 331 BRP-ingeschreven personen op 199 adressen.

Dat verschil mag de gemeente uitleggen. Maar niemand kan serieus volhouden dat dit om een handvol recreanten gaat.

Dit is een bestaande gemeenschap.

Volgens de gemeentelijke administratie gaat het bovendien om ongeveer 300 objecten op de drie parken waarvoor OZB-eigenaar wordt geheven.

Ik noem die bewust niet allemaal officiële woningen. Dat is nu juist één van de planologische vraagstukken.

Maar maatschappelijk hebben we het wel over honderden plekken waar mensen recreëren, verblijven en in veel gevallen feitelijk wonen.

Wij zijn geen randverschijnsel van Nieuwebrug

Voor heel Vijfhuizen Nieuwebrug wordt een inwonertal van ongeveer 530 inwoners genoemd.

Alleen de 331 formeel ingeschreven bewoners op onze drie parken zijn rekenkundig al ruim 60 procent van dat aantal.

De registraties zijn niet volledig één op één vergelijkbaar, dus ik pretendeer niet dat daarmee iedere statistische discussie is afgesloten. Maar de orde van grootte is overduidelijk.

Wij zijn niet een paar mensen achter in een recreatiegebied. Wij vormen een substantieel deel van Nieuwebrug.

En juist de gemeente vraagt bewoners van Nieuwebrug om samen na te denken over de toekomst van het buurtschap.

Wat zien we daar? Groen behouden. Kleinschaligheid. Gezondheid. Sociale verbinding. Samen organiseren. Samen ontwikkelen.

En zelfs letterlijk: riool op De Zonnehoek en schoon oppervlaktewater.

Dus in het ene traject praat de gemeente met ons over de toekomst van Nieuwebrug. En in het andere traject wordt een miljoenenbudget klaargezet waarmee uiteindelijk ook op onze feitelijke woonsituatie kan worden gehandhaafd.

Dan vraag ik u: wat is nu eigenlijk uw toekomstvisie voor Nieuwebrug?

Want als u gaat handhaven, waar gaan die mensen dan heen?

Dat vind ik misschien wel de grootste maatschappelijke leegte in dit voorstel.

Stel dat u uiteindelijk op grote schaal gaat handhaven op gebruik. Waar moeten de mensen dan naartoe?

Niet iedereen heeft dezelfde situatie. Niet iedereen heeft dezelfde rechten. Niet iedereen zal sociale huur nodig hebben.

Maar als uw eigen formele telling al 331 personen is en de burgemeester zelf spreekt over meer dan 600 mensen, kunt u toch niet eerst een handhavingsstrategie financieren en pas daarna gaan nadenken waar de gevolgen terechtkomen?

Hoeveel huishoudens zouden daadwerkelijk hun woonplek verliezen? Hoeveel kunnen zelf andere woonruimte vinden? Hoeveel niet? Welke druk ontstaat daardoor op de woningmarkt? Wat kost begeleiding? Wat kost maatschappelijke opvang? Wat kosten juridische procedures? En welke schrijnende situaties ontstaan?

Waar is de maatschappelijke haalbaarheidsstudie?

En er ontbreken nog fundamentele gegevens voor uw besluit. Hoeveel huishoudens verwacht het college dat daadwerkelijk in een breder handhavingstraject terecht kunnen komen? Hoeveel kinderen en andere kwetsbare bewoners zijn daarbij betrokken?

Welke situaties beschouwt het college als schrijnend? Welke criteria worden daarvoor gebruikt? Wat gebeurt er wanneer noodzakelijke maatregelen technisch wel kunnen, maar financieel niet kunnen worden gedragen?

En als handhaving op gebruik er uiteindelijk toe leidt dat iemand zijn feitelijke woonplek verliest: welke reële alternatieven zijn er dan?

Dat zijn geen vragen voor ná het besluit. **Dat zijn gevolgen die u als raad vóór een besluit van deze omvang in beeld moet hebben.**

Want als het probleem na handhaving alleen wordt verplaatst van De Zonnehoek naar een wachtlijst voor woningen, heeft u dan werkelijk iets opgelost?

En dan die €6 miljoen

Dan kom ik terug bij het besluit dat vandaag voor u ligt.

Ongeveer €6 miljoen voor vier jaar.

En kijk naar de capaciteitstabel.

29,1 procent juristen. 20,7 procent toezichthouders. 17 procent vergunningverleners. 27,2 procent projectleiding, ondersteuning en KCC. En slechts 2,5 procent van de capaciteitstabel is expliciet opgenomen als brandveiligheidsexpertise.

In 2027 gaat het om 0,25 fte brandveiligheidsexpert.

Figuur: verdeling van de meerjarige capaciteitstabel. De 2,5% betreft de expliciet benoemde brandveiligheidsexpertise; andere functies kunnen ook ondersteunend aan brandveiligheid zijn.

De reden dat die verdeling ertoe doet, is dus niet dat juridische of toezichthoudende capaciteit per definitie verkeerd is. Het gaat erom dat u met dit budget óók het apparaat financiert dat straks kan worden ingezet voor handhaving op bebouwing en gebruik.

Ik zeg nadrukkelijk niet dat juristen en toezichthouders niets met veiligheid te maken hebben. Die mensen kunnen nodig zijn.

Maar dit traject wordt politiek en maatschappelijk gerechtvaardigd met een urgent brandveiligheidsprobleem.

Dan mag deze raad toch vragen: waar is de fysieke veiligheidsoplossing?

Waar staat de calamiteitenroute? Waar staat de collectieve infrastructuur? Waar staat de structurele verbetering van de bereikbaarheid? Waar staat de investering waardoor een brandweerwagen daadwerkelijk beter bij een calamiteit kan komen?

De capaciteitstabel bevat geen afzonderlijke grote post voor zo'n collectieve fysieke oplossing.

Dat is de kern van mijn bezwaar

Niet dat er juristen zijn. Niet dat er toezicht komt. Niet dat regels ertoe doen.

Maar de verhouding klopt voor ons niet zolang de oplossing nog niet vaststaat.

De technische beoordelingen lopen nog. De toezichthouders zijn geen brandveiligheidsexperts. De brandweer spreekt over een langdurig traject. De haalbaarheid van de interne verbindingen is nog niet zichtbaar aangetoond. De zuidelijke calamiteitenroute is niet aantoonbaar gelijkwaardig doorgerekend. Een toekomstscenario voor de bestaande gemeenschap ontbreekt.

En ondertussen ligt er wel:

zes miljoen euro.

Raadsleden: waar gaat dit budget nu eigenlijk over?

En brandveiligheid en permanente bewoning zijn niet hetzelfde probleem

Op 3 juli 2026 veranderde bovendien de landelijke koers rond permanente bewoning op recreatieparken. Gemeenten werd gevraagd zeer terughoudend te zijn met handhaving terwijl met de VNG aan een nieuw handelingskader wordt gewerkt.

En zes dagen later krijgen wij te horen dat onvoldoende brandveiligheid kan leiden naar bredere handhaving op bebouwing en gebruik.

Die landelijke terughoudendheid is juist relevant omdat het bij handhaving op bewoning niet alleen om een dossier gaat, maar om de feitelijke woon- en leefsituatie van mensen. Dat vraagt om een afzonderlijke maatschappelijke en juridische afweging.

Voorzitter: dat zijn twee verschillende problemen.

Een planologisch niet toegestane woning kan technisch brandveilig zijn. En een volledig legaal bouwwerk kan brandonveilig zijn.

Gebruik brandveiligheid niet als sluiproute om een jarenlang bestaand dossier over gebruik en bebouwing versneld af te handelen.

Los brandveiligheid op omdat mensen veilig moeten zijn. En bespreek daarna de toekomst van gebruik en bewoning in het eigen juridische én maatschappelijke kader.

De burgemeester zei dat zij hier slecht van slaapt

Dat geloof ik.

Wij slapen er inmiddels ook maanden slecht van.

Niet omdat wij veiligheid willen tegenhouden.

Maar omdat honderden mensen nog steeds niet precies weten waar zij aan toe zijn. Omdat wij maanden op technische duidelijkheid hebben gewacht. Omdat een harde datum is ingevoerd terwijl het technische onderzoek nog loopt. Omdat een structurele calamiteitenroute al jaren in beeld is. En omdat u nu miljoenen wordt gevraagd voordat de structurele veiligheidsalternatieven aantoonbaar naast elkaar zijn gelegd.

Daarom vragen wij u niet om brandveiligheid uit te stellen

Integendeel.

Ga morgen door met alles wat onmiddellijk veiligheid oplevert: rookmelders, snoeien, vrije wegen en vluchtpaden, nummering, blusmiddelen en opstelplaatsen. Pak acute risico's aan.

En als iemand werkelijk weigert om een noodzakelijk veiligheidsrisico weg te nemen en daarmee zijn burens in gevaar brengt: treed dan op.

Maar leg niet eerst een vierjarig handhavingsapparaat vast en ga daarna uitzoeken wat technisch mogelijk is.

Wat wij deze raad vandaag vragen

1 Eerst één duidelijk technisch kader

Laat gemeente en brandweer vaststellen wat per situatie wordt beoordeeld, welke oplossingen worden geaccepteerd en hoe een eigenaar kan aantonen dat hij voldoet. Laat daarna een deskundige bepalen wat een haalbare uitvoeringstermijn is.

2 Nieuwe ontwikkelingen buiten scope, calamiteitenroute terug in scope

De Groene Veste als camping buiten scope. Het plan voor de 27 moestuinen buiten scope. Geen verdere verdichting voordat de bestaande veiligheid op orde is. Behandel de zuidelijke noodroute juist als publieke veiligheidsinfrastructuur en borg de gemeentelijke regie en duurzame beschikbaarheid.

3 Onderzoek naast handhaving óók een toekomstscenario

Kijk naar het omgevingsplan, transformatie, een passende recreatie- en verblijfsbestemming en maatwerk. Onderzoek wat technisch veilig gelegaliseerd kan worden en breng de maatschappelijke gevolgen in beeld vóórdat bestaande verblijfssituaties verdwijnen.

En daarom wil ik ook duidelijk zijn over wat ik u vandaag procedureel vraag.

Als de technische haalbaarheid, de vergelijking van de calamiteitenroutes, de maatschappelijke gevolgen van bredere handhaving en een serieus toekomstscenario vandaag niet voldoende voor u in beeld zijn, **stel de besluitvorming dan uit**.

En als u vandaag toch over dit voorstel stemt, vraag ik u namens De Zonnehoek: **stem dan niet in met het voorstel in deze vorm**.

Voorzitter, tot slot

Zes jaar geleden werd die tweede calamiteitenontsluiting al zeer wenselijk genoemd.

Acht maanden geleden kregen wij te horen dat we gezamenlijk een brandveiligheidsprobleem gingen oplossen.

Vandaag is dat structurele probleem nog steeds niet opgelost.

Maar er ligt wel een rekening van:

€6 miljoen.

Dus mijn slotvraag aan u is heel eenvoudig.

Wilt u zes miljoen euro vastleggen voor jarenlang controleren, procederen en handhaven terwijl u nog geen volledige technische haalbaarheidsstudie van de structurele oplossing heeft gezien?

Terwijl het individuele technische kader nog niet volledig is uitgewerkt? Terwijl een mogelijke publieke calamiteitenroute buiten scope dreigt te blijven? Terwijl u voor nieuwe woningen en andere ontwikkelingen in Nieuwebrug wél onderzoekt hoe het planologisch mogelijk kan worden gemaakt?

Of zegt u vandaag tegen het college:

Eerst het kader. Eerst de calamiteitenroute. Eerst de structurele veiligheidsoplossing. Eerst de maatschappelijke gevolgen in beeld. Eerst serieus onderzoeken welke toekomst deze bestaande gemeenschap kan krijgen. En daarna pas iedere euro inzetten waar hij daadwerkelijk de veiligheid vergroot.

Wij willen meewerken. Wij willen investeren. Wij willen een veilige Zonnehoek, een veilig Klein België en een veilige Groene Liede.

Een camping voegt ontwikkeling toe. Een moestuincomplex voegt ontwikkeling toe. Een noodroute voegt veiligheid toe.

Maak dat onderscheid vandaag.

Brandveiligheid mag niet alleen het argument zijn waarmee dit traject wordt begonnen. Brandveiligheid moet ook zichtbaar de oplossing zijn waarvoor u het geld uitgeeft.

Eerst veiligheid. Dan duidelijkheid. Dan perspectief. En pas daarna, waar dat werkelijk nodig is, handhaving.

Dank u wel.

- [illegible]

Capaciteitsverdeling 2027-2030 volgens financiële bijlage

